

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **TABI, spol. s r.o.,** se sídlem Všebořická 200/12, Ústí nad Labem, zastoupeného JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem, se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2009, čj. 13231/09-1300-500853, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2011, čj. 15 Af 25/2010 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 4. 12. 2009, čj. 13231/09-1300-500853, zamítlo odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům ze dne 26. 1. 2009, čj. 13007/09/214913/506647, 13011/09/214913/506647 a 13014/09/214913/506647 za zdaňovací období prvního až třetího čtvrtletí 2005 (dále jen „předmětná období“), kterými finanční úřad dodatečně vyměřil žalobci DPH ve výši 237 987 Kč, 374 965 Kč a 20 364 Kč.

[2] Finanční úřad v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci na základě daňové kontroly výše nadepsanými platebními výměry daň z přidané hodnoty, protože neuznal jeho nárok na odpočet DPH za pronájem bytových a nebytových prostor neplátcům daně. Žalobce totiž neprokázal úmysl pronajímat tyto prostory plátcům daně.

Žalobce v odvoláních namítal, že správce daně nezahájil daňovou kontrolu hned po ukončení vytýkacího řízení za čtvrté čtvrtletí 2005, ale až v roce 2007, protože si nebyl jist svým postupem. Dle žalovaného však správce daně zahájil daňovou kontrolu správně, včas a ve lhůtě pro vyměření nebo doměření daně. Žalobce dále namítal, že daňová kontrola nebyla úkonem směřujícím k vyměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), protože mu správce daně nesdělil důvody jejího zahájení. Podle žalovaného však může být daňová kontrola zahájena i bez konkrétního podezření. Daňová kontrola tedy byla zahájena řádně a byla úkonem směřujícím k vyměření daně, který prodloužil lhůtu k vyměření či doměření daně.

[3] Žalovaný neuznal ani námitku týkající se použití koeficientu, pomocí kterého je třeba krátit nárok na odpočet, pokud v příslušném zdaňovacím období docházelo jak k plněním osvobozeným bez nároku na odpočet tak ke zdanitelným plněním. Připustil, že v dodatečných platebních výměrech byl tento koeficient uveden ve výši 0,78. Na stanovení daňové povinnosti však tato okolnost neměla vliv. Konkrétní hodnota koeficientu vyplynula z daňového přiznání za 4. čtvrtletí 2005, tedy za období, které nebylo předmětem tohoto řízení. Správce daně proto tento koeficient považoval za roční vypořádací koeficient a vložil jej do evidence. Nic to však nemění na tom, že za 1.-3. čtvrtletí 2005 žalobce uplatňoval odpočet DPH v plné výši, tedy nezkrácený použitím uvedeného koeficientu. Správce daně však na podkladě skutkových zjištění neuznal nárok na odpočet DPH u přijatých plnění v plném rozsahu. Doměřil proto žalobci stejné částky, jaké žalobce předtím uplatnil jako odpočty DPH.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 26. 9. 2011, čj. 15 Af 25/2010 - 29. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je daňová kontrola relativně šetrným způsobem dotčení autonomní sféry jednotlivce, neboť daňový subjekt disponuje širokým katalogem ochranných oprávnění nejen v daňovém řízení, ale i v řízení soudním, a sdělení důvodu kontroly proto není nutné. Judikatura v této otázce se následně vyvíjela (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 378/10). Podle Nejvyššího správního soudu a posléze i Ústavního soudu není konkrétní podezření či pochybnost podmínkou zahájení daňové kontroly, kontrola může být naopak zahájena i namátkově. Daňová kontrola tedy byla úkonem směřujícím k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému doměření. Tříletá lhůta pak běžela od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Napadená rozhodnutí byla vydána dne 26. 1. 2009, tedy před uplynutím prekluzivní lhůty. Soud neakceptoval ani argumentaci žalobce týkající se nájmu nemovitosti plátcům DPH, neboť žalobce neprokázal tento svůj úmysl, a tedy nesplnil podmínku pro aplikaci výjimky vyplývající z § 56 odst. 5 zákona o DPH ve znění účinném pro příslušná zdaňovací období, podle které se může plátce rozhodnout, že se u nájmu pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor jiným plátcům pro účely uskutečňování jejich ekonomických činností uplatňuje daň. Jinak je totiž nájem bytů od daně z přidané hodnoty osvobozen. Za předmětná období uplatnil žalobce plný nárok na odpočet daně, ale správce daně na základě výsledků daňové kontroly odpočet neuznal. Na konci čtvrtého čtvrtletí 2005 byl stanoven koeficient 0,78, který

správce daně použil i ve svých rozhodnutích, avšak tento koeficient nebyl předmětem přezkumu.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Trval na tom, že zahájení daňové kontroly nebylo úkonem ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť žalovaný nesdělil důvod pro její zahájení. Odkázal na názory vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Dodatečné platební výměry byly proto vydány až po uplynutí prekluzivních lhůt k doměření daně. Krajskému soudu dále vytkl, že se ztotožnil s názory žalovaného ohledně použití § 75 odst. 1 zákona o DPH, že neměl ve sporných zdanitelných plněních nárok na odpočet DPH. Namítl, že krajský soud nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly v daňovém řízení najevo. Nesouhlasil s názorem krajského soudu, pokud se ztotožnil s žalovaným, že při doměření daně nebyl použit vypořádací koeficient 0,78 na první tři čtvrtletí roku 2005, ačkoli na čtvrté čtvrtletí jej aplikoval. Dle názoru stěžovatele byl tento postup v rozporu s § 76 zákona o DPH, protože DPH by měla v rámci zdaňovacího období běžného kalendářního roku podléhat stejnému koeficientu krácení odpočtu daně.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a projevil nesouhlas s důvody a tvrzeními stěžovatele.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Předně je třeba podotknout, že stěžovatel formuloval svoje kasační námitky relativně stručně. Setrval na stanovisku, že došlo k prekluzi daň doměřit v důsledku nezákonně zahájené daňové kontroly a na tom, že krajský soud dal nesprávně za pravdu žalovanému, pokud pro první tři čtvrtletí nepoužil koeficient 0,78, ačkoli podle tohoto koeficientu byla stanovena daň pro čtvrté čtvrtletí. Námitky byly rovněž formulovány relativně obecně. Zejména v části III. kasační stížnosti se stěžovatel omezil pouze na konstatování, že žalovaný použil § 75 odst. 1 zákona o DPH nesprávně, proč však došlo k nesprávnému použití tohoto ustanovení, však stěžovatel již neuvádí. Obdobně chybí podrobnější vysvětlení, k jakým skutečnostem případně krajský soud nepřihlédl, přestože vyšly najevo v daňovém řízení. Stěžovatel tak v kasační stížnosti nebrojil proti konkrétním skutkovým zjištěním resp. proti absenci zjištění, na podkladě kterých rozhodl správce daně o doměření daně z přidané hodnoty. Nečinil tak podrobněji ani v řízení před krajským soudem a byť bylo možné z podané žaloby zjistit, v čem spočívá rozdílnost náhledu daňových orgánů a žalobce na prokázání rozhodných skutečností, jsou konkrétní skutkové okolnosti věci uvedeny v rekapitulaci dosavadního řízení a ani v žalobě vůči nim stěžovatel nevznesl konkrétně formulované námitky.

[11] Klíčovou námitkou v řízení před krajským soudem i v podané kasační stížnosti bylo to, zda bylo zahájení daňové kontroly úkonem směřujícím k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, a zda mělo za následek přerušení běhu prekluzivní lhůty. Stěžovatel se domníval, že daňová kontrola takovým úkonem nebyla a lhůta pro doměření daně marně uplynula postupně vždy po třech letech od konce jednotlivých zdaňovacích období. Nepovažoval daňovou kontrolu za úkon zakládající běh nové lhůty proto, že mu správce daně nesdělil důvod zahájení kontroly.

[12] Soudní judikatura k problematice zahájení daňové kontroly, požadavkům na její řádné zahájení a vlivu této právní skutečnosti na běh lhůt k doměření daně prošla v minulosti vývojem. Stěžovatel opřel svou argumentaci o nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Ústavní soud v něm vyjádřil názor, že má-li být daňová kontrola úkonem ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, je nezbytné ji vázat na existenci jednoznačně formulovaných důvodů pro její použití v daňovém řízení. V konkrétní věci, kterou se zabýval, neobsahoval protokol o zahájení daňové kontroly důvody jejího zahájení, byl psán rukou, s chybami, a kontrola byla zahájena toliko formálně poslední pracovní den před vánočními svátky, resp. 10 dnů před koncem prekluzivní lhůty pro vyměření daně.

[13] Nejvyšší správní soud byl v následné rozhodovací praxi s uvedeným právním názorem konfrontován, byl mu znám a musel na něj při rozhodování následných daňových případů reagovat. Krajský soud správně připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, čj. 2 Aps 2/2009 - 52. Nejvyšší správní soud v něm označil daňovou kontrolu za relativně šetrný způsob dotčení autonomní sféry jednotlivce, a to s ohledem na široký katalog oprávnění, jimiž daňový subjekt v rámci daňové kontroly disponuje. Cílem daňové kontroly je ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Zdůraznil, že *„existence konkrétních pochybností je jednou ze skutečností, která odlišuje daňovou kontrolu od vytýkacího řízení dle ustanovení § 43 daňového řádu.“* Daňová kontrola a vytýkací řízení slouží odlišným účelům a rovněž náležitosti jejich zahájení jsou odlišné. Účelem daňové kontroly je zjistit nebo prověřit okolnosti rozhodné pro stanovení daně. Prověření okolností nemusí nutně vést k podezření o zkrácení daně. *„Vzhledem k tomu, že zákonným předpokladem daňové kontroly není existence pochybností o správnosti stanovení daně, nelze po správci daně ani požadovat, aby v protokolu o zahájení daňové kontroly jakékoliv pochybnosti uváděl.“* Zbývá doplnit, že ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 3. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 378/10. Až z doby po podání kasační stížnosti v této věci je k dispozici stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st. 33/11, podle kterého *„daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí*

daňovou kontrolu ve smyslu § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost."

[14] Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy považuje daňovou kontrolu za preventivní nástroj, jejímž podstatným znakem je možnost jejího namátkového provedení, tj. správce daně nemusí *a priori* disponovat podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti. Naproti tomu předpokladem zahájení vytýkacího řízení je existence pochybností o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. V tom spočívá zásadní rozdíl mezi daňovou kontrolou a vytýkacím řízením. Lze tedy uzavřít, že v případě daňové kontroly zákon o správě daní a poplatků nevyžadoval, aby správce daně před jejím zahájením disponoval konkrétními pochybnostmi a sdělil je daňovému subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, čj. 1 Afs 54/2010 - 79).

[15] V posuzované věci se jednalo o doměření daně z přidané hodnoty za tři čtvrtletní zdaňovací období roku 2005. Stěžovatel měl povinnost podat jednotlivá daňová přiznání k 31. 3. 2005, 30. 6. 2005 a 30. 9. 2005. Daňová kontrola, na jejímž základě byla daň za předmětná zdaňovací období doměřena, byla zahájena u stěžovatele dne 28. 11. 2007. Z protokolu o zahájení daňové kontroly ani z jiných listin založených ve správním spise nevyplývá, že by zahájení daňové kontroly bylo výsledkem jakékoli svévole správce daně vůči daňovému subjektu, daňová kontrola nebyla zahájena pouze formálně v nejzazším možném časovém termínu. Nejvyšší správní soud proto zcela přisvědčuje krajskému soudu v hodnocení, že došlo k řádnému zahájení daňové kontroly a toto zahájení mělo právní účinky mimo jiné na běh lhůty pro doměření daně dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Daňová kontrola byla zahájena během trvání zákonné lhůty pro doměření daně. Nová tříletá prekluzivní lhůta pro doměření daně stěžovateli za zdaňovací období roku 2005 tak začala znovu běžet od konce roku 2007, kdy správce daně zahájil daňovou kontrolu, a skončila dne 31. 12. 2010. V této lhůtě správce daně pravomocně doměřil daň z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období.

[16] Podle stěžovatele krajský soud rovněž nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Zcela shodnou námitku stěžovatel uplatnil již v podané žalobě. Takto formulovaná námitka je však zcela obecná. Především chybí konkrétní tvrzení, co mělo v řízení vyjít najevo a k čemu krajský soud podle přesvědčení stěžovatele nepřihlédl. Stěžovatel rovněž nenabídl v tomto ohledu žádné důkazní prostředky. Žalovaný při rozhodování vycházel zejména ze závěrů zjištěných během daňové kontroly, daňových dokladů stěžovatele, daňových přiznání podaných stěžovatelem, důkazů doložených na základě výzev správce daně, nájemních smluv k předmětným nemovitostem, žádosti o poskytnutí hypotečního úvěru, inzerátů na pronájem nemovitostí, informací uvedených stěžovatelem na ústních jednáních a z výpovědi stěžovatelem navrhovaného svědka. Ačkoli žalovaný přihlédl ke všem výše jmenovaným důkazům, provedl a zhodnotil důkaz navrženou svědeckou výpovědí, stěžovatel trval na tom, že žalovaný nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v daňovém řízení vyšly najevo. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti vázán jejími důvody. Vzhledem k míře obecnosti uplatněné námitky lze proto pouze stejně obecně konstatovat, že Nejvyšší správní soud při úvaze o důvodnosti

kasační stížnosti neshledal, že by krajský soud při rozhodování o žalobě nepřihlédl k některé skutečnosti, ke které byl povinen přihlížet z úřední činnosti, popř. kterou namítal žalobce v podané žalobě. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[17] Obdobně je tomu v případě námitky o použití § 75 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Stěžovatel se i v tomto případě omezil na to, že vytkl krajskému soudu jeho přesvědčení, že žalovaný uvedené ustanovení použil správně. Podle tohoto ustanovení účinného v příslušných zdaňovacích obdobích nemá plátce nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedených v § 51, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ustanovení § 51 odst. 1 písm. e) pak mezi plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet zařadilo též nájem bytů a nebytových prostor. Tato námitka tedy míří k samé podstatě věci, k tomu, co bylo v daňovém řízení zjištěno a k tomu zda jednotlivá plnění byla použita k uskutečnění plnění osvobozených od daně. Krajský soud na šesté straně rozsudku podrobně vysvětlil s odkazem na jednotlivé důkazní prostředky (nájemní smlouvy na bytovou jednotku č. 200/1, inzerce k pronájmu prostor, výpověď svědka P.), že žalobce v daňovém řízení neprokázal předpoklad, že bytové a nebytové prostory měl zájem pronajmout jiným plátcům daně z přidané hodnoty, což bylo nezbytnou podmínkou pro uplatnění odpočtu daně. Stěžovatel však na tato zcela zřetelná skutková zjištění a jejich podřazení pod příslušná právní ustanovení žádným způsobem nereaguje a omezuje se na vyjádření zcela obecného nesouhlasu s názorem krajského soudu. Sám však ani nepředkládá v kasační stížnosti vlastní verzi odlišného skutkového a právního posouzení, na které by demonstroval nesprávnost názoru krajského soudu. Proto musí Nejvyšší správní soud i tuto kasační námitku odmítnout jako zcela obecnou.

[18] Stěžovatel rovněž vytkl krajskému soudu, že přisvědčil názoru žalovaného ohledně koeficientu 0.78. Daň za 4. čtvrtletí byla stanovena podle tohoto koeficientu a předmětné platební výměry byly vystaveny až poté. Proto i ony měly respektovat tento vypořádací koeficient, který měl správce daně již k dispozici. Tato námitka je obsahově přezkoumatelná do té míry, že bylo třeba posoudit, zda to, že měl správce daně při vydání dodatečných platebních výměrů k dispozici tzv. vypořádací koeficient v konkrétní výši, bez dalšího vyžaduje, aby byl o tento koeficient upraven výpočet daně i v předmětných obdobích. Přehled relevantní právní úpravy provedl ve svém rozsudku krajský soud. Na tomto místě proto postačí, že uvedeného koeficientu je třeba užít tehdy, pokud jsou plnění, ze kterých je uplatňován odpočet daně, použita jak pro plnění s nárokem na odpočet, tak pro plnění bez tohoto nároku.

[19] V souzené věci však skutková zjištění vedla k tomu, že v období 1.-3. čtvrtletí 2005 nebylo prokázáno splnění podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty vůbec. Předmětem úvahy daňových orgánů tedy nebylo to, jaká část plnění byla použita na plnění s nárokem na odpočet a jaká na plnění bez tohoto nároku. Nešlo o to, zda měl být použit koeficient ve výši 0.78 či koeficient jiný (stěžovatel navíc veškerá plnění považoval za uznatelná z hlediska nároku na odpočet), ale o to, zda důkazní prostředky umožňovaly, aby stěžovatel z těchto plnění neodvedl daň. Žalovaný i krajský soud dospěli k názoru, že tomu tak nebylo. Nebylo prokázáno, že šlo o nájem bytů a nebytových prostor jiným plátcům pro účely jejich ekonomické činnosti. V řízení před správním orgánem a v soudním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel pronajal byty v předmětné nemovitosti

fyzickým osobám – neplátcům DPH. Nebytové prostory pronajal jako provozovnu solária paní H. J. až v září 2005. Nárok na odpočet daně mu proto nevznikl u přijatých zdanitelných plnění, která použil k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet. Ze svědecké výpovědi pana P. a z inzerátů na pronájem nemovitosti nevyplynul úmysl stěžovatele pronajmout prostory plátcům DPH.

[20] To, že byl zálohový koeficient uveden i v dodatečných platebních výměrech, nevede k nesprávnosti postupu správce daně. Podstatou věci bylo, že na podkladě učiněných skutkových zjištění neuznal nárok na odpočet u těchto plnění vůbec. Ani z dodatečných platebních výměrů nevyplývá, že by správce daně jakkoli o tento koeficient upravoval výslednou daňovou povinnost a zabýval se tím jaká část plnění byla použita na plnění umožňující odpočet a jaká nikoli. Problematika zmiňovaného koeficientu se tak se základními východisky pro posouzení této věci míjí. Jestliže po proběhnuvším důkazním řízení nebyl shledán vůbec důvod jakkoli doměřenou daňovou povinnost krátit za použití koeficientu a správce daně ji v celém rozsahu neuznal, pak nebylo důvodu doměřenou výši upravovat. Stěžovatel námitku uzavírá tak, že správce daně správně neuznal (patrně ve 4. čtvrtletí) některá plnění jako daňově uznatelná, pak ale měl podle jeho názoru pouze některá plnění neuznat i v předmětných zdaňovacích obdobích. Tento výchozí předpoklad však neobstojí právě proto, že ve věci nešlo o „rozdělení“ plnění, která by byla nepochybně alespoň částečně uznatelná, ale o to, že stěžovatel uplatnil celý odpočet daně i v případech, kdy neprokázal oprávnění k takovému postupu.

[21] S odkazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud uzavřel, že uplatněné stížní námitky nejsou důvodné; kasační stížnost jako nedůvodnou v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. června 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu